

Pest, január 3. 1862

1158

Edes Miskám!

Beállott új eszemböben áldjon titeket a jó isten minden ábrásával!

Régóta várak én egy nyugalmas lét, utánt, hogy választolhassak ^{közelebbi} levelekre bőven és melegen. ^{Nem kérem} megis írta már vagy két héttel ezelőtt a mi ide xárva meggy — de én soha sem voltam „virhasz” állapotban. ^{Rám bírott} dolgairban eljártam akonnal, ^{kinéve hogy} a szerleprőt kérték kapták a veres. ^{Necke} mosthoz elmentem, és ő jőves kérségét nyitván itotta a veres kiadására vly felkísérel, mint az előbbiek. ^{Pöfölni a} kis kamis, elfelelte volt hogy meg a múlt januárban befizetem a jó folt, de jure, ^{csine} megfalta a salvira conrot, ^{seme} ő is megfalta a könyvben a befizést. — A conro imitt meggy, hogy több ne legyen nálad vele. ^{Egy kis honorariumat is küldök} nek már, de pénzre levélben nem küldhetem a pénzre, így máskorra hagyom, s kitél egyrő vesper. ^{Merre hát, Miskám, alármit mond} Kaxin, egy Gibot (könyv) neki, amikor ő nagy ír s egy ként sem ír) a amit én kapok megosztom, ^{netes utólvé} ^{falatig}. ^{A kére} ^{csak} ^{ing}, és ^{küldjed} ^{(maga} ^{imcs} ^{már} ^{semmi)} ne gondold te a honorariummal. ^{Egy veser} ugyan kiadáslan lever meg nábam — de ^{leszen} ^{neki} az idv. ^{Futod} ^{semmi} ^{fincs} ^{beny} ne a jelenre vonaskvó, de ^{felre} ^{stb} ^{snét} a ^{műsari} ^{sajtó} ^{vitáiban} — és ^{kiváló} ^{reket} ^{kettem} ^{volna} a ^{kettem} ^{rekesz}. ^{Diére} ^{hagy} ^{tam} ^{eddig}, ^{pedig} ^{bíróy} ^{vá} ^{vulcan} ^{foral} ^{va}, s ^{egy} ^{fel} ^{alig} ^{happan} ^{vio} ^{ta} ^{amár} a ^{be}

kedvő körme köztül. Valamelyik frámban aeri rugta,
sőt vele, ha se sem bánod.

Egyenlőre a jó főt megarttam — e így tar-
lám kés neved van most élve, a kirakatlan
és az mely most jelent meg. Kihelyt érdemes
lex elhűdési, mindjárt megkapva a sallarimot,
lex elhűdési, mindjárt megkapva a sallarimot,

De hazzat e pifkvet vólalás a festspró,
siquet. Lapom teng, jó remény fejeben; mi is
megvagyunk, tüheső egyérségen s állapítom,
Az akadémiái jutalomról nem szólok: de tud,
nem arról vola szó: én-e vagy te? hanem
négi ember-e (Ok.) vagy valaki ar újabb kö-
nül. Ohnya aránykódás folyt. Előbb a fró-
tárral arassát elütni, hogy kövöl me kapja,
De miután az megsem jelent, mást gondolok,
En' tisztulom az érdemeit, de has már az a
has év (1854-60) fuvog fen, furesa, egy néj
milla kövöl keretel va, érdemeit, nem affil
akon időben volak valamik. — A pénzt eltekent,
a jutalom nem ketri önértetemet.

Isen neked, ívél, Niskam. Jaj, vagy iver
gyalvan, neked az utobbi könnyebb, mint se,
kem az élő. Ölet exorper

Barátod
Stranyó

+